

POSTANOWIENIE

26 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 26 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa A.K. i M.K.
przeciwko B. spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 8 czerwca 2022 r., I ACa 591/21,

- 1) umarza postępowanie kasacyjne,**
- 2) zasądza od B. spółki akcyjnej w W. na rzecz A.K. i M.K.
kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 czerwca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację pozwanej B. S.A. w Warszawie od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 25 stycznia 2021 r. w sprawie z powództwa A.K. i M.K. o ustalenie i zapłatę.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną, w której żądała uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości oraz przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne: 1) czy w świetle art. 111 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 2439 z późn. zm., dalej: pr. bank.) w zw. z art. 131 ust. 1 pr. bank. w zw. z art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2025) w zw. z art. 2 ust. 2 lit. c i art. 12 ust. 1 lit. d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia w sprawie nadużyć na rynku oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Komisji 2003/124/WE 2003/125/WE i 2004/72/WE (dalej: rozporządzenie MAR) w zw. z art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1500 z późn. zm.) postanowienia indeksacyjne zawierające odesłanie do wewnętrznych tabel kursowych banku mogą być uznane za abuzywne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., gdy kursy publikowane przez bank miały rynkowy charakter, a bank podlegał stałemu nadzorowi przez organy administracji, 2) czy w świetle zasady proporcjonalności sankcji i w zakresie wykładni art. 385¹ § 1 i 2 k.c. przez pryzmat celu art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz.U.E.L nr 95, s. 29; dalej: dyrektywa 93/13), jakim jest przywrócenie rzeczywistej równowagi kontraktowej między stronami, dopuszczalne jest unieważnienie umowy kredytu na podstawie art. 385¹ § 1 i 2 k.c.?, 3) czy w świetle możliwości złożenia przez powoda – konsumenta następczego oświadczenia co do zgody na dalsze związanie niedozwolonymi postanowieniami umownymi do czasu prawomocnego zakończenia sporu sądowego (bezskuteczność zawieszona), a co za tym idzie także zmiany wcześniejszego oświadczenia w tym zakresie, można przyjąć, że pozwany przedsiębiorca opóźnia się ze spełnieniem świadczenia restytucyjnego od dnia następnego po złożeniu przez konsumenta oświadczenia o braku chęci związania tymi postanowieniami przed prawomocnym zakończeniem postępowania, czy przedsiębiorca opóźnia się ze spełnieniem świadczenia dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania wyrokiem uznającym powództwo konsumenta i od tego dnia należy przyznać mu odsetki o jakich mowa w art. 481 § 1 k.c.?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowie wnieśli o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania.

Pismem z 4 maja 2023 r. pozwana oświadczyła, że cofa skargę kasacyjną w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji, z tym, że skargę kasacyjną cofnąć może również sama strona.

Odpowiednie zastosowanie w tym przypadku znajduje art. 391 § 2 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie kasacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. W odniesieniu do postępowania kasacyjnego oznacza to, że w wypadku cofnięcia skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy umarza postępowanie kasacyjne, orzekając o kosztach tego postępowania.

Cofnięcie skargi kasacyjnej jest czynnością procesową niepodlegającą kontroli sądu (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 września 1998 r., sygn. akt I CKN 820/97, niepublikowane). W razie cofnięcia skargi kasacyjnej na mocy art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy umarza postępowanie kasacyjne. Umarzając postępowanie kasacyjne Sąd Najwyższy ma orzec o kosztach postępowania na zasadach ogólnych.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 391 § 2 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

(ŁW)

[Ł.n]

